

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

**CIGARETKA
NA DVA ŤAHY**

CIGARETKA
NA DVA ŤAHY

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

CIGARETKA
NA DVA ŤAHY

slovařt

Text © Dominik Dán 2017
Published by arrangement with DANKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2017

ISBN 978-80-556-3093-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Nullum putaveris locum sine teste.

Nemysli si, že existuje nejaké miesto bez svedka.

(Seneca Mladší)

*Venujem manželke Nane,
bez nej by DD boli iba písmená v abecede.*

Za odborné rady a pomoc ďakujem MUDr. Ivete Čiernej, PhD., MUDr. Lucii Mihaleovej, MUDr. Jaromírovi Chorváthovi, MUDr. Denisovi Valentovi, PhD., MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc., MPH., Petrovi Bubeníkovi, Jozefovi Ochránkovi.

Srdečne ďakujem Richardovi Müllerovi, že mi veľkoryso dovolil použiť časť jeho originálnej tvorby – názov. Cigaretka na dva ťahy chutila výnimočne.

Ďakujem Jurajovi Hegerovi, Zuzane Šeršeňovej, Anne Šikulovej, Dane Klimovej, Ivane Bottyanovej, Ladislavovi Donauerovi, všetkým zamestnancom a spolupracovníkom Vydavateľstva Slovart za obetavosť, korektnosť a hlavne trpezlivosť. Vydali sme spolu dvadsaťpäť románov, ešte stále nás to baví.

1

MAREC 1995

„Daj cigu!“

„Povedal si, že za volantom nefajčíš.“

„Jednu. Z toho sa nestriela.“

„Striela! Dal si si záväzok, tak vydrž. Slúbil si, že presta-neš a začneš tým, že v robote ani jednu, doma jednu, večer v šenku dve – a postupne menej a menej.“

„Tebe tak niečo povedať, ty otrava na potkany. Prestávam, fakt prestávam! Rozhodol som sa a prestávam s fajčením, na to prisahám! Ale dnes jednu, výnimočne.“

„Nahovno také prestávanie, keď začínaš deň s výnimkami. Vraj jednu výnimočne za volantom! Kecáš! Cítil som to už pri nastupovaní do auta! Mal si aspoň jednu doma.“

„Kristepane! Jednu ráno pri káve. Kto pije ráno kávu bez cigaretky? Debil?“

„Škoda, že sme sa nestavili, už by som mal stovku vo vrecku.“

„Mamonár skurvený! A vraj kolega, kamarát! Mal by si ma v ťažkej chvíli podržať a...“

„Šak ťa držím, ako sa len dá, ty chuj! Ale ty sa nedáš! Vydržal si slabé tri dni. Slúbil si...“

„Slúbil, slúbil... Ale teraz mám chuť! Nielen chuť, aj potrebu. Vieš, čo je to absták?“

„Hlúpa výhovorka podporovaná druhotriednymi psychológmi. V skutočnosti nič také neexistuje. Môj foter fajčil dve škatuľky, raz v nedeľu ráno sa zobudil a povedal si – dosť! Už päť rokov nefajčí. Aký absták? Čo je to absták?“

„Kamarát môj zlatý, zabudol si na malý, takmer nepodstatný detail, že deň predtým mu zobrali polovicu pľúc.“

„Tomu sa v odborných kruhoch hovorí silná motivácia, s abstákom to nemá nič spoločné.“

„Predstav si, aký múdry! Pán doktor závozník! Asi preto robíš závozníka, lebo si premúdrejší pán doktorko. Vieš prd o abstákoch – a fotrom sa neoháňaj, fajčil od trinástich, sám mi to povedal pri pive. Kým bol ešte normálny...“

„Tak toto si posral. Môj otec nie je normálny? Vlastne máš pravdu, už nie je normálny. Uznávam. Nefajčí, nepije, do šenku nechodí, stará sa o záhradku, vysedáva na priedomí... Podľa teba a takých, ako si ty, fakt už nie je normálny.“

„No! Šak hovorím!“

„Počúvaj, podľa teba fakt nie je normálny? Len preto, lebo prestal...“

„Hamuj, hamuj, dobre? Len sa zasa neodúvaj. Nič som tým nemyslel. Môj dedo fajčí tiež odmalička a má osemdesiatdva. Furt mu chutí, aj poldeci, aj fajka.“

„Čo zahováraš, čo kecaš! Aký dedo!? Čo sa tu oháňaš nejakým dedom? Chceš si jednoducho zapáliť, porušiť sľub a nevieš, aký argument by si ešte použil.“

„Argument...“ Vodič dodávky šeptom priznal porážku.

„Ivan! Bacha!“

Závozník Peter ukázal prstom vľavo, vodič Ivan strhol volant vpravo.

„To je ale krava, uznáš sám!“

Vodička v krpatej mazde mu nedala prednosť, keby Ivan chcel, zošrotoval by ju priamo na ceste. Nechcel, radšej pribrzdil a strhol volant.

„Kurva! Krava! Vidiš, čo sa dnes deje na cestách! Kto to má vydržať? Kto to má dennodenne znášať? Bez cigy? Tak dáš jednu alebo...“

„Nie!“

Vodič Ivan sa našťval. Na seba, na svoju slabosť aj na kolegu, že je taký zásadový, aj zaňho. Načiahol sa za cigarety, na neochotného zásadového závozníka hodil vražedný pohľad, zo škatuľky pohodenej na odkladacom priestore palubnej dosky si šikovne vytiahol cigaretu. Stlačil tlačidlo interiérového zapalovača, počkal, kým s hlasným cvaknutím vyskočil, až potom si žeravou špirálou pripálil. Prvý šluk bol magicky opojný...

S úľavou vydýchol. Priestor medzi cigaretou a predným sklom vyplnil hustý dym. Druhý šluk zaviedol vodiča hlbšie do raja. Na chvíľu stratil pojem o čase aj priestore, vôbec mu neprekážalo, že nič nevidí. Keby sa mu malá mazda priplietla pod kolesá teraz, určite by skončila v šrote aj s tou kravou.

„Pozri, zase ich chytili!“ zreval závozník natešene.

Vodič Ivan sa prebral z opojenia. V pravý čas, aby postrehol, čo sa deje na odstavnom parkovisku.

„Dobre im tak!“ Závozník neskrýval radosť z nešťastia konkurentov. Najväčšia radosť je škodoradosť. Vodič Ivan pre istotu znížil rýchlosť, zložil nohu z plynu, aby si scénu vychutnali čo najdlhšie.

„Bude ich to stáť kartón. Najmenej kartón,“ odhadoval závozník. Od radosti nadsakoval na sedadle ako neposedné decko nudiace sa počas dlhej cesty na dovolenku v Chorvátsku.

„Na kartón kašľať,“ hodnotil situáciu vodič, „dôležité je, že ich zdržia, v tom prípade budeme vo veľkosklade skôr ako oni a nebudeme musieť čakať, kým naložia. Predbehneme ich, konečne, aspoň dnes zostanú za nami! Vždy nám vytrelí zrak, teraz sami doplatili na naháňačku, budeme prví!“

„Tak pridaj, nech to máme zazichrované!“ súril ho závozník Peter.

Vodič dodávky si vrazil cigaretu do úst, pevne zovrel volant a zošliapol plynový pedál. Pridal, vidina prvého miesta v pretekoch o cigarety ho nabudila.

2

Tri týždne predtým sa v aute viezla iná dvojica.

„Roman, nepochválil si sa, že máš nové auto. Čo už nie sme kamoši alebo čo?“

„Václav, tebe by som nepovedal? Ak nie tebe, tak komu?“

„Aj ja si myslím, vlastne dúfam. Tak čo...?“

„Svokor sa pochlapil.“

„Kúpil ti novučičkého renaulta?“

„Sebe, ale nie je lakomec. Povedal, že kým sa s Irenkou ako-tak pozviechame, môžeme si ho hocikedy požičať.“

„Príma svokor,“ pochválil Romanovu rodinu Václav sediaci na sedadle spolujazdca. Z vrecka vybral cigaretu, vložil si ju do úst. Odrazu sa zháčil. „A môže sa tu fajčiť?“

„Ty áno, ale klepkaj von oknom, vieš, že starý je nefajčiar. Plný popolník by ho vytočil do nepríčetna, samozrejme, prišiel by som o kľúče.“

„Jasnačka, klepem von. Ale... Kde sa spúšťa okienko?“

„Tu, pod opierkou,“ Roman mu ukázal majstrovsky schovaný gombík na elektrické ovládanie okna.

„To musel byť odborník,“ nechápavo krútil hlavou Václav. „Načo to schovávajú, čo sú to za inžinieri?“

Roman jazdil mestom, Václav labužnícky poťahoval – opatrne, aby mu popol nepadol na zem, nedajbože na sedačku. Chcel udržať rozhovor, tak sa spýtal: „Irenka ešte vrčí?“

„Stále,“ vzdychol Roman.

„Už ti ho vyfúkli?“

„Nie, ešte mi ho držia, ale žiadajú aspoň zálohu.“

„Koľko?“

„Čo koľko? Jedno koľko, nemám ani fuka, ani na zálohu, nieto na celý.“

„Smola. Taký bytík! Druhý taký tak ľahko nenájdeš. Ako dlho ste už u svokrovcov?“

„Tretí rok.“

„Boha! Galeje, čo?“

„Václav, galeje ani nie, svokrovci sú super, aj dom majú veľký, dali nám cele horné poschodie, pomestíme sa, ale...“ Roman zaváhal.

„Ale tri roky stačili,“ doplnil ho kamarát.

„Najväčšiu vojnu robí Irenka, nie ja. Neveril by si, no ona sa viac háda s matkou ako ja, čo som tam cudzí. Každá chce mať svoju domácnosť, obe chcú veliť, ale dve spiecky na jednom hnoji...“

„Takže občas to zaiskrí.“

„Keby len zaiskrilo, v poslednom čase už horí,“ vzdychol Roman.

„Najvyšší čas presťahovať sa do vlastného,“ radil Václav.

„Predstav si! Aký múdry! Bez teba by som na to neprišiel!“

„Ja len, že...“

„Dobre, dobre! Prepáč. Keď je reč o byte, automaticky mi stúpne tlak. Keby mi ho ešte pár mesiacov podržali, ale žiadajú aspoň zálohu, inak príde na rad druhý záujemca a ako som sa dopočul, je už aj tretí, aj štvrtý. Krista jeho tam! Byt perfektný, cena vynikajúca, záujem veľký, a ja nemám ani na posratú zálohu! Vašo, potreboval by som prachy ako soľ!“

„Ja by som ti mohol...“ váhavo skúsil Václav.

„Hovno by si mohol, máš dosť svojich starostí, nieto ešte moje! Okrem toho tých pár korún by ma nevytrhlo. Václav, pochop, ja potrebujem ozajstné prachy, nie šupky! Balík, nie drobáky, chápeš?“

Václav odfrčkol ohorok z okna, gombíkom zavrel, pohodlne sa pomrivil na sedadle.

„Balík, balík...“ frfotal si popod nos spolujazdec. „Balík. Vieš dobre, že v robote ešte nikto nezbohatol a my dvaja chodíme do roboty. Iba do roboty.“

„A čo keby sa to zmenilo?“ skočil mu do reči Roman. „Čo keby...“ nechal myšlienku otvorenú.

Václav prestal sledovať cestu pred sebou, skúmavo sa zahľadel na kamaráta po lavici. Chvíľu čakal, či sa rozhybe sám, keď nič, posúril ho: „Čo – čo keby? Prečo hovoríš v hádankách? Máš niečo vo výhľade? Tak už sa vymákní!“

Roman sa šikovne vyhol špinavej hrude zmrznutého snehu, také odpadávajú z nákladiakov a pre ľahké osobné auto môžu byť osudné, stačí na ňu nabehnúť jedným kole-
som – a šmyk je na svete.

„Doprčíc! Videl si ten ľadovec?“

„Nezahováráj! Nie sme na Titanicu!“

„Nie sme,“ pripustil vodič. „Čo keby som ti povedal, že viem o prachoch?“

„Akých prachoch?“

„Bohovských!“

„Čo je to bohovských? Aspoň desina pre každého?“

„Desina? Myslíš desaťtisíc korún? Chlapče, Vašíčku, zober sa! Za desinu by som ani neotočil kľúčom v štartéri, nie aby som ťa takto rozvážal po meste.“

„Viac? Stovka?“

„Melóny!“

Václav sa rozosmial.

„Roman, ty si ale drbino! Že melóny! Na začiatku som ti to normálne zožral, skoro si ma dostal...“

„Myslím to vážne! Ide o milióny,“ vyhlásil Roman tónom nepripúšťajúcim pochybnosti.

Václav sa prestal smiať, akoby uťal. Pohľad do kamarátovej kamennej tváre ho ubezpečil, že nežartuje. Roman urobil ďalší cestný manéver – tentoraz sa vyhol jame s ľadovou brečkou. Na konci zimy mohla mať hĺbku aj dvadsať centimetrov, čo by znamenalo zlomenú nápravu a nekompromisný zákaz dotknúť sa svokrových kľúčov. Okrem toho nevyhnutnú opravu – a kde by na ňu vzal!

Jazdil veľmi opatrne, auto bolo nové, kľúče iba požičané.

„Myslíš to fakt vážne?“

Roman neodpovedal. Václav sa zahľadel na cestu. Odrazu si uvedomil, kde sú.

„Kam ideme? Zavolať si ma na pivo, či nie? Nejdeme do Fontány?“

„Nie, ideme k Žltému koňovi.“

„Až na výpadovku? Načo tak ďaleko? Nemáme dosť krčiem v meste?“

„Máme, ale...“ Roman nedokončil, záhadne sa zaškeril.

„Keď máme, tak načo sa drbeme až hen na hranice druhého okresu?“ zúrili Václav, lebo rozumnej odpovede

sa nie a nie dočkať. Dnes s tým partákcom bola naozaj ťažká reč.

Vodič našpúlil pery, akoby posielal do spätného zrkadla vzdušný bozk. Zatváril sa tajomne, potmehúdsky sa usmial. Václavovi konečne trklo.

„My ideme... Ideme na schôdzku?“

„Uhm.“

„A ideme ďalej od mesta, aby nás niekto nespoznal?“

„Uhm.“

„A ten tretí vie o...“ nedokončil, lebo ani on netušil, o čom ten tretí vie.

„Uhm,“ do tretice súhlasil Roman.

„A to musíš so mnou hrať takúto debilnú hru na prudko utajovanú akciu?“

„Uhm.“

„Tak si vyser oko!“

„Neskáč, neskáč, sklapni láskavo, dobre? Ani ja ešte neviem všetko, tak čo ti mám povedať? Polovicu, z ktorej aj tak nebude polovica platiť, všetko sa zmení alebo dokonca zruší? Načo ťa budem baláčať, keď nič nie je isté? Ideme, stretneme sa, vypočujeme si ho, dáme hlavy dokopy, až potom sa rozhodneme. Jasné?“

„No konečne som sa aspoň niečo dozvedel! Po polhodinovom výsluchu!“

Roman zahol na parkovisko pred motelom Žltý kôň. Aj parkovisko, aj motel boli dobre schované na periférii mesta.

3

Boli prví, kontakt ešte nedorazil. Roman sa prešiel po reštaurácii, no známeho nenašiel.

„Nikde ho nevidím, ale nevadí, prišli sme o niečo skôr. Podme sem do rohu, odtiaľto máme najlepší výhľad.“

Sadli si do rohu s najlepším výhľadom. Čašníčka prišla hneď – okrem nich mala na starosti iba štyroch hostí pri dvoch stoloch.

„Dobry večer, páni. Dáte si?“

„Dve piva.“

„Desinu, dvanástku?“

„Akú máte dvanástku?“

„Zlatého bažanta. U Žltého koňa zásadne zlatého bažanta.“

„A vyberáte aj príplatok za návštevu zoo?“

„Dnes výnimočne nie.“ Usmiala sa, narážka na zoo sa jej zdala celkom vtipná.

„Tak dvoch bažantov za dvanásť.“

„Niečo malé na večeru? Máme výborný jelení guláš.“

„Nie, ďakujeme, zatiaľ iba pivečko. Možno neskôr.“

„Nech sa páči.“

Odbehla vybaviť objednávku.

Václav nervózne zagánil na hodinky nad kozubom.

„Kedy má prísť?“

„Nebud' nervózny, upokoj sa. Príde, je spoľahlivý.“

„Takže už si sa s ním stretol, čo? Poza môj chrbát!“

„Václav, už sme si to vysvetlili... Aha! Čo som povedal? Už ide! Toľko si sa strachoval.“

K stolu pristúpil mladík v ich veku. Zabalený v modrej páperovej bunde vhodnej aj na alpské svahy, no nepôsobil nápadne – február bol mimoriadne studený. Podali si ruky.

„Slečna!“

Čašníčka pri barovom pulte zdvihla hlavu. Roman jej ukázal tri prsty. Pochopila – aj nový hosť si dá pivo.

„Toto je Patrik,“ predstavil ho Roman.

„Teba poznám,“ Václav si ho podozrievavo premeriaval. Nevedel si spomenúť odkiaľ. „Aha! Ty si zo sídliska...“

„No.“

„Máš segru, taká nohatá krátkovlasá blondínka.“

„No. Iveta.“

„Už viem.“

Prišla čašníčka, rozdala papierové tácky, pred každého postavila mokrý štučák.

„Ešte nejaké želanie? Nie? Keby dačo, stačí kývnuť.“

Konečne osameli, mohli sa pustiť do tajnej debaty.

„Dobre, tak už sa všetci poznáme, môžeme začať,“ slova sa ujal Roman, šéf práve vzniknutej partie.

Už boli partia, lebo ako povedal významný rímsky právnik Ulpius Marcellus: *Tres faciunt collegium*. Traja tvoria spolok.

„Máš?“ obrátil sa na Patrika.

„Mám.“

Patrik siahol do vnútorného vrečka na bunde a vylovil poskladaný papier. Roman si ho pritiahol, skontroloval okolie – nikde nikoho, nikto im nečumel na stôl –, až potom ho rozložil. Obyčajný kancelársky papier s nákresom. Václav sa nahol – nejaký pôdorys načrtnutý ceruzkou s červeným krúžkom uprostred.

Roman sa zahĺbil do nákresu, Václav sa nervózne napil, stále sa cítil ako piate koleso na voze.

„Dobre,“ zhodnotil nákres Roman. „Podľa mňa je to jasné a presné. Dá sa s tým pracovať. Môžeme sa pustiť do plánovania.“

„Ehm,“ odkašlal si Václav.

„Samozrejme, začneme tým, že sa všetci traja oboznámime so situáciou,“ pochopil šéf partie. „Vašo, už som ti naznačil, že viem o spôsobe, ako si zlepšiť finančnú situáciu, presnejšie, zlepšiť je v tomto prípade slabé, veľmi slabé, vlastne nič nehovoriace, lebo ide o prachy, o prašule, ktoré nás zahoja do konca života.“

Václav sa musel oprieť. Vyvalil oči. Roman hovoril vážne, smrteľne vážne, a ak on povie, že ide o peniaze do kon-

ca života, musí to tak byť. Predstava kopy, z ktorej sa dá brať bez prestania až do staroby, ho naplňala úžasom. Fascinovala ho, lákala. Hoci o akcii vedel veľké guľové, už teraz bol ochotný hlasovať za.

„Patrik, aký je posledný odhad?“

„Štyridsať kilo.“

„Riedení?“

„Neriedení.“

„Odhadovaná cena?“

„Podľa nariadenia stúpa počet dávok, ale priemerne by to malo hodiť sedemnásť mega.“

„Výborne!“ chrochtal šéf. „Výborne.“ S odhadom bol najvyšš spokojný.

„Čoho sedemnásť? A čoho štyridsať?“ nechápal Václav, vlastne už mu svitalo, no podvedomie sa akosi bránilo prijať takú neveriteľnú informáciu.

„Václav, tuto Paťo vie o sklade, kde je uložených štyridsať kilogramov heroínu v maximálnej čistote. Dá sa to predať jednorazovo nejakému drogovému bossovi z podsvetia alebo sa s tým istý čas hrať, riediť ho doma a rozpredávať drobným dílerom po vreckách. Tak či tak by to malo hodiť približne sedemnásť miliónov korún. Dost pre každého až do penzie.“

„Her...“ Václavovi zovrelo hrdlo, „... ák,“ prehltol a dopovedal. Musel sa rýchlo napiť, akosi mu vyschlo hrdlo.

„A čo? Máš s tým nejaký problém?“

„Nie,“ vyhrkol.

„Ide len o to dostať sa k nemu, vyniesť ho a zdupkať tak, aby nás nik nevymákol. K tomu by nám mal pomôcť Paťov nákres. Máš slovo, Patrik.“

„Ehm,“ odkašlal si autor nákresu, aj on sa napil. Z medzery medzi soľničkou a koreničkou si vzal nepoužité špáradlo. „Tu je hlavný vchod, tu je autobrána,“ ako hovoril, ťobal špáradlom do pôdorysu. „Sú tam kamery, ale iba taký malý vnútorný televízny okruh, dosť zastaraný. Kamery zaberajú len pár metrov zvonka, na autobráne je jedna nasmerovaná aj dnu, ale berie iba pár metrov. Toto tu,“ hrotom improvizovaného ukazovadla obkrúžil celý objekt, „je plot z betónových tvárnic. Tu a tu je vrch betónu poistený ostatným drôtom, ale v tejto zadnej časti je iba betón, do výš-

ky asi troch metrov bez drôtu. Nikde žiadne kamery, žiadne pohybové čidlá. A teraz bacha!“

Obaja poslucháči spozorneli, mimovoľne sa prisunuli bližšie.

„V zadnej časti chýba nielen ostnáč, ale aj osvetlenie. Jedna lampa je tu, druhá tu, tretia tu. Tieto tri krúžky sú akože lampy. Osvetľujú tak akurát prd, a nie priestor. Celú dĺžku plotu stráži znútra pochôdzkar, lenže od jedného kúta do druhého to má tristo metrov. Trvá mu to priemerne dvadsať minút tam a dvadsať späť, navyše občas sa zastaví a zapáli si, takže aj dlhšie.“

„Tristo metrov za dvadsať minút?“ neveril Václav.

„Je v službe, nie na olympiáde, nemá sa kam ponáhľať, so silami musí vydržať do vystriedania, tak sa fláka z nohy na nohu, natahuje čas.“

Obaja prikývli. Logické vysvetlenie.

„Okrem toho som za plotom strávil dve noci, osobne som si to odstopoval, na tie časy sa môžete spoľahnúť.“

„Veríme ti, pokračuj.“

„Dobre. Prístupovú cestu som zvolil práve tadiaľto, cez zadný plot. Prečo? Po prvé, je to najnižšie miesto nepoistené ostnatým drôtom. Po druhé, nie je tam žiadne zabezpečovacie zariadenie ani dostatočné osvetlenie. Našiel som dve miesta takmer úplne v tme. Po tretie, k plotu sa dá zvonka dostať celkom nepozorovane. Tu sa končí slepá ulička, odtiaľto sa začína riedky hájik, za ním sú už len polia. Po celej dĺžke plotu vedie zvonka odvodňovací kanál. Od plotu je zhruba dva metre, tu v strede tri, ale ku koncu sa zase približuje. Hlboký je asi pol druha metra, šikmé steny sú vyložené hranatými betónovými tvárnicami. Nikto ho nečistí, je husto zarastený aj teraz v zime. Nie zeleňou, pripúšťam, ale suchou chamraďou, no nevádi, kryje dokonale.“

„Takže by nás bez problémov zakryl a priviedol až k plotu?“

„Samozrejme, veď som vám povedal, že cestu som si už vyskúšal. Dve noci som sa tadiaľ flákal hore-dolu a nikto o mňa nezavádil.“

„Výborne, pokračuj!“

„Plán je nasledovný. Tu,“ špáradlom dobol na kraj nákre-su, „v tme slepej uličky odstavíme auto, ďalej ideme peši na